

LBRIS

We know
books

Iulian Tănase

Aventurile lui Sacha în Țara Instrumentelor Muzicale Imaginare

ilustrații de
Cristiana Radu

pan
da

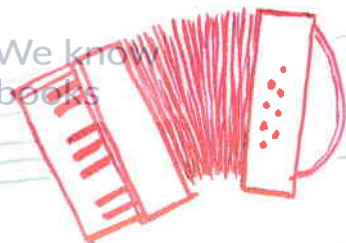

Cuprins

Aventurile lui Sacha în Țara Instrumentelor Muzicale Imaginare 5

Dicționarul instrumentelor muzicale imaginare

Instrumente de suflat	70
Instrumente de percuție	84
Instrumente cu clape	98
Instrumente cu coarde	112

În ziua când a împlinit șapte ani, Sacha, un băiețel cu ochi mari, albaștri, și păr blond, cârlionțat, a primit în dar de la tatăl său o chitară. Sacha a cântat puțin la chitară și, după câteva zile, s-a plictisit.

– Nu-mi place chitara, tata, adică îmi place, e o chitară frumoasă, seamănă cu o clepsidră cu coadă și coarde, dar m-am plictisit. Aș vrea o muzicuță sau o trompetă sau un saxofon sau un pian, aș vrea toate instrumentele care există.

– Cum toate instrumentele care există!?

– Da, ca să văd la care mă plictisesc cel mai puțin.

– Nu vrei mai bine să vezi la care nu te plictisești deloc?

– Nu, vreau să văd doar la care mă plictisesc cel mai puțin.

– Vrei îți cumpăr un plictisoloncel?

– Există!?

– Nu știu, tu ce crezi?

– Nu, nu cred că există.

– Și te deranjează să cânți la ceva care nu există?

– Nu, doar că nu știu cum să cânt la un instrument care nu există.

Tatăl i-a cumpărat lui Sacha o muzicuță. După câteva zile, Sacha s-a plictisit de muzicuță.

Tatăl i-a cumpărat lui Sacha o trompetă. Sacha a fost cât pe ce să nu se plictisească niciodată de trompetă, dar, în cele din urmă, s-a plictisit.

În locul trompetei a apărut un saxofon, de care Sacha s-a plictisit cel mai repede.

– Tata, de ce m-am plictisit atât de repede de saxofon?

– Nu știu, Șușu, tu să-mi spui.

– Nu știu, tata, nu cred că suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Unde ai auzit tu expresia asta?

– La televizor.

Tatăl i-a cumpărat un pian, dar pianul i s-a părut lui Sacha un instrument mult prea complicat.

— De ce nu-ți place pianul? l-a întrebat tatăl.

— Îmi place, e foarte frumos, arată ca un animal cu o gură foarte mare, cu dinți albi și negri, dar e greu să cânti cu toate degetele de la toate mâinile, adică de la cele două mâini, mie îmi place să cânt cu un singur deget.

— Dar nu se cântă la pian cu un singur deget.

— Ba se cântă, dar e o prostie.

— Da, nu prea sună a muzică dacă folosești un singur deget.

— Știu, de asta nu-mi place să cânt la pian, că mie îmi place să cânt cu un singur deget și e o prostie să cânti la pian cu un singur deget.

— Cu un singur deget poți cânta foarte bine doar la nas, la nara stângă, la nara dreaptă, nu?

Sacha râde și își bagă un deget în nas.

O vreme, Sacha a renunțat la muzică. Nu mai voia să cânte la niciun instrument. Prefera mingea, la care putea cânta cu picioarele. Prefera fluturașul de badminton, la care putea cânta cu racheta. Prefera Xbox-ul, la care cânta cu controller-ul. Prefera râsul și glumele, la care cel mai adesea cânta împreună cu Adora, sora lui.

Într-o zi, Sacha i-a spus tatălui său:

— Tata, m-am mai gândit, vreau să cânt la instrumente muzicale inexistente.

— Păi cum să cânti la ceva care nu există? l-a întrebat tatăl.

— Mergem să le căutăm.

— Ce să căutăm?

— Instrumentele muzicale inexistente, tata! Pe ele să mergem să le căutăm.

— Și crezi că e simplu să găsești ceva care nu există!?

— Poate că există și nu știm noi că există.

— Cum așa?

— Nici eu nu existam, tata, și acum exist.

— Dar tu te-ai născut, Șușu.

— Da, dar și instrumentele muzicale inexistente se pot naște oricând, în orice clipă, doar că nu știm noi. Sunt o grămadă de oameni pe planetă care nu știu că eu m-am născut. Pentru ei, eu sunt un copil inexistent.

— Dar tu ești om, Șușu, o ființă.

— Poate că și instrumentele muzicale inexistente...

— Auzi, hai măcar să le spunem instrumente muzicale imaginare, vrei?

— Bine, poate că și instrumentele astea muzicale imaginare sunt ființe, nu toate, dar măcar câteva.

— Plictisoloncelul crezi că poate fi o ființă?

— Da, cred că poate. Și să știi că la plictisoloncel m-am gândit când ți-am zis

că vreau să cânt la instrumente muzicale inexistente.

- Ți-a plăcut cum sună?
- Da, mi-a plăcut. Mi-a plăcut și cum arată.
- De unde știi tu cum arată plictisoloncelul?
- L-am visat într-o noapte, dar nu ți-am povestit, nu am povestit la nimeni.
- Și cum arată?
- Arată ca o pisică cu niște mustăți foarte lungi, care se întind de la botic până la coadă și sunt prinse de capătul cozii.
- Și cum se cântă la plictisoloncel?
- Îl iei în brațe și începi să îl mângâi, și el își întinde coada, și mustățile se întind perfect și sunt ca niște coarde pe care poți să le ciupești sau să folosești un arcuș.
- Și plictisoloncelul stă în brațe? N-o zbughește?
- Nu, îi place să cânti la el.
- Mergem să îl căutăm?
- Da, vreau să mergem.
- Când vrei să plecăm?
- Acum.
- Acum nu putem, că e seară, plecăm mâine-dimineață.
- Bine, mâine-dimineață.
- Mergem cu mașina?
- Nu, tata, mergem pe jos, că e mai frumos pe jos.
- Și o să știm noi unde putem găsi plictisoloncelul ăsta?
- În Țara Instrumentelor Muzicale Imaginare.
- Care se află unde anume?
- Nu știu, tata, aflăm în timp ce căutăm.

Ca să găsești, trebuie să cauți. Uneori se întâmplă să găsești ceva și fără să cauți, dar e puțin probabil că poți da pe stradă, din întâmplare, peste un plictisoloncel, mai ales că nici nu prea știi exact cum arată, deși Sacha știe că arată ca o pisică cu niște mustăți foarte lungi, care se întind de la botic până în vârful cozii, și tot ceea ce trebuie să faci e să îți treci peste ele degetele sau arcușul. Plictisoloncelului îi place să cânti la el.

A doua zi, dis-de-dimineață, Sacha și tatăl său au plecat spre Țara Instrumentelor Muzicale Imaginare. Era o zi însorită de vară. Habar n-aveau unde se află țara spre care porniseră, nici măcar nu știau dacă există, dar Sacha era convins că există.

— Sigur că există, tata. Există tot ce vrem noi să existe. Visul nu minte. Și nici imaginația, a spus Sacha.

Tatăl a încuviințat cu un zâmbet.

Sacha visase plectisoloncelul și, în vis, nu se plictisise nici o clipă cântând la el, și acest instrument, credea el, nu putea exista decât în Țara Instrumentelor Muzicale Imaginare.

Sacha și tatăl pornesc spre nord. Nordul e cel mai important punct cardinal, căci acul busolei e mereu în căutarea lui.

Dorința e nordul.

Căutarea e acul.

Busola e omul.

Sacha și tatăl sunt unul busola celuilalt.

Mâna dreaptă a băiețelului s-a cuibărit adânc în mâna stângă a tatălui.

Acum se îndreaptă spre ieșirea dinspre nord a orașului.

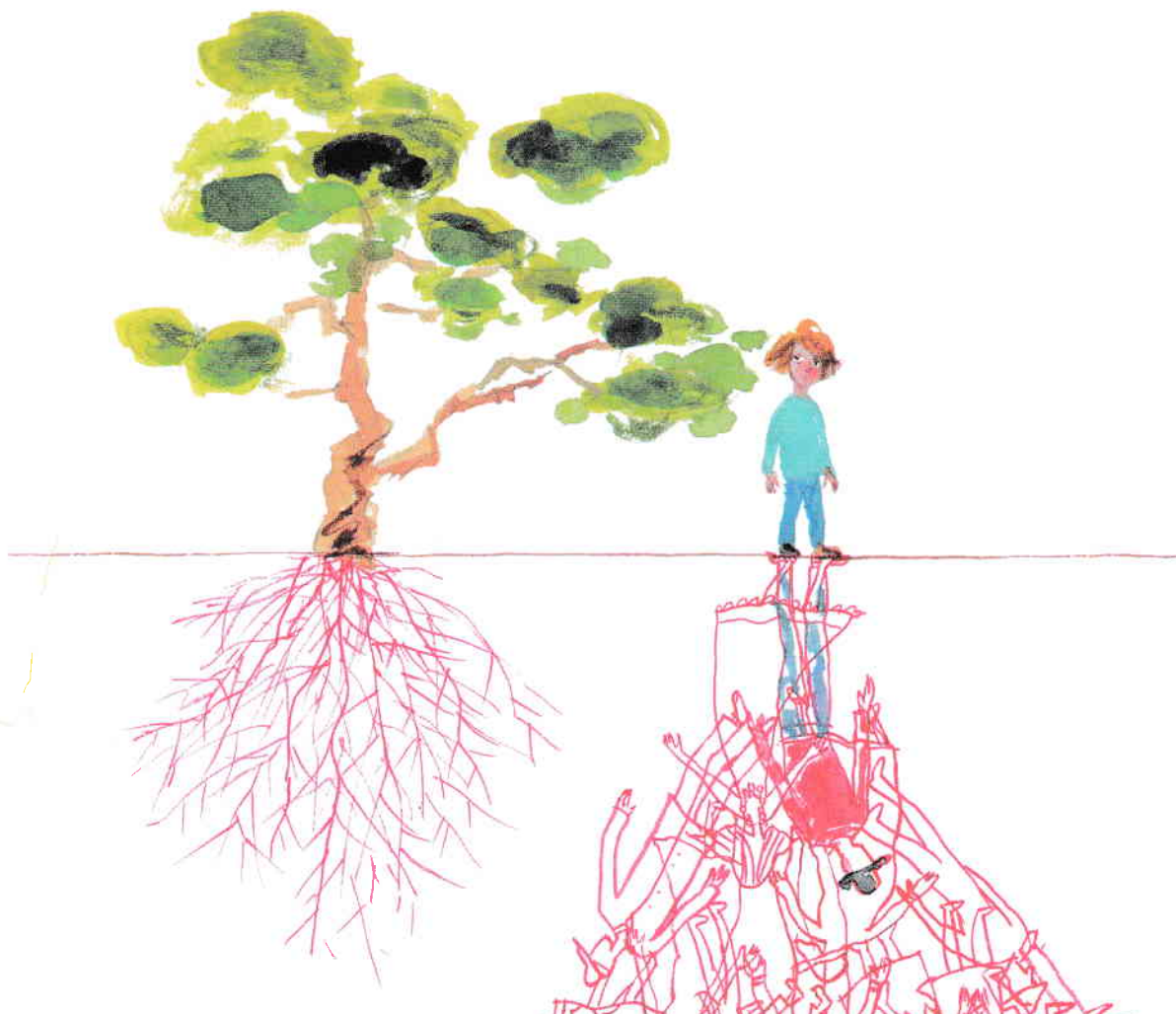
LBRIS

We know
books

Când au ieșit din oraș, se făcuse deja amiază. S-au oprit la marginea unei păduri și s-au așezat pe o păturică. Au mâncat un sendviș, au băut apă. Tatăl a scos din rucsac două perechi de ghete, câte una pentru fiecare. S-au descălțat de sandale și și-au pus ghetetele.

- De ce facem asta, tata? Mie îmi place cu sandale.
 - Vom intra în pădure, trebuie să fim bine echipați.
 - De ce intrăm în pădure?
 - Pentru că în pădure am putea găsi o scurtătură care duce în Țara Instrumentelor Muzicale Imaginare.
 - Ai mai fost în pădurea asta?
 - Nu, Șușu, n-am mai fost, dar știu eu că prin pădurile astea există tot felul de drumuri secrete care duc în tot felul de locuri.
 - Nu ți-e frică?
 - De ce să-mi fie frică, Șușu?
 - Să intrăm în pădure.
 - Nu mi-e frică deloc, că doar sunt împreună cu tine.
- Sacha zâmbește.
- Dar mie mi-e frică un pic, tata.

Tatăl îl îmbrățișează strâns pe Sacha.

— Nu are de ce să-ți fie frică, iubitul meu, ești cu mine. Ai uitat că tații sunt cele mai puternice animale sălbatice din lume!?

— Nu, tata, n-am uitat.

— Foarte bine. Plus că foarte curând vom ajunge în Țara Instrumentelor Muzicale Imaginare, sunt sigur de asta.

— Bine, tata, să intrăm în pădure.

În pădure e răcoare, pământul e umed. Sacha și-a cuibărit și mai adânc palma dreaptă în palma stângă a tatălui. Pășesc spre nord, mereu spre nord. Când și când, se aud țipete de păsări. Vântul adie ușor, copacii foșnesc. E după-amiază, soarele încă strălucește pe cer, însă în pădure e mai degrabă întuneric. Un întuneric luminos. Sacha se oprește în dreptul unui copac și îl salută.

— Bună, copacule, eu sunt Sacha. Pe tine cum te cheamă?

— Pe mine mă cheamă Vasile, îi răspunde copacul, cu vocea tatălui.

Sacha râde.

— Tata, copacii au nume?

— Au, sigur că au. Aici e o mare familie de copaci, toți sunt rude.

— Ce copaci sunt ăștia?

— E o pădure de pini. Sunt foarte înalți, vezi!? Trebuie să ai rădăcini puternice, Șușu, ca să crești înalt și drept.

— Tata, dar oamenii au rădăcini?

— Da, sigur că au. Eu, mama, bunicii, străbunicii, părinții și bunicii străbunicilor tăi sunt rădăcinile tale.

— Dar nu-i cunosc pe toți.

— Da, nu-i cunoști, nici eu nu-i cunosc pe toți, însă nici copacii nu își cunosc rădăcinile, dar se hrănesc din ele. Rădăcinile sunt foarte importante.

— De ce?

— Fără rădăcini, te ia vântul pe sus și te culcă la pământ.

— Tata?

— Da, iubitul meu.

— Am obosit puțin.

— Bine, ne oprim.

Sacha și tatăl se opresc la rădăcina unui copac. Tatăl scoate două mere din rucsac, îi dă unul lui Sacha.

— E un măr fermecat? Întreabă Sacha.

— Sigur că e fermecat. Toate fructele sunt fermecate.

— Și în ce o să mă transform după ce îl mănânc?

— Tu în ce ai vrea să te transformi?

— Într-un erou.